

E-PARTIZANŲ
archyvas

KOVAS
KELIŲ

ŽENGIANT

287

KOVOS KELIU ŽENGIANT

DAIŅŲ IR EILĒRĀŠČIU RINKINYS

E-PARTIZANŪ
VII d.

Iš kovu su bolševikiemis
1945-49 m.m.

MAIRONIO leidinys

Būstinė - - - - - 1949.

Ar tu su tais, kur tēiškę išdavę,
Ir motiną, ir seseris išduos
Ir bēgs bailiam būrykaip pasiklydę avys,
Be skausmo ašaros ir be gyvų akių vei-
(duos?..

B. Brazdžionis

E-PARTIZANŲ archyvas

"KOVOS KELIU ŽENGIANT" leidėjams
(Padėka už įteiktą dainų ir
eilėraščių rinkinį I-V d.)

Ačiu už dainužę iš kančių nupintą,
Ačiu už viršelį Vytim padabintą,

Ačiu už trispalvę leidinyj nupieštą,
Partizanų žygiais taip gražiai nušviestą.

Rinkinyj aš rasiu, ką giružė šneka,
Ko paukšteliai čiulba prie žaliuko tako,

Ko raiba gegutė taip gaudžiai kukuoja,
Kodėl Nemunėlis nuliūdęs banguoja.

Kur Dubysa neša ašaras sesučių,
Ko motutė verkia miške tarp žibučių,
Kodėl paskui žagrę daug artojų neina
Ir neskamba kaime lietuviška daina.

Kodėl sodžiaus pirkios tuščios ir apleis-
O po jų sodybas azijatai švaistės. (tos,

Kodėl laukai mūsų vien dirvonais virto,
Kas grūdus išsėmė, kas miškus iškirto.

Kas patvory guli visas nukankintas,
Kas miršta rūsyje badu numarintas,

Kodėl daug bažnyčių sandėliais pavirto,
Kas visų paminklų užrašus iškirto.

Kodėl kapų kryžiai guli išvartyti,
O mirusių kūlą purve išbarstyti.

Kaip Tėvynės laisvę partizanai gina,
Kaip jie jai vainiką išg gyvybių pina,

Kodėl Vilniaus bokšte trispalvė raudona,
Kas nudažė varsas žalia ir geltoną.

Kas savo Tėvynę pardavė šetonui,
Kas tarnaut išėjo kruvinam tironui,

Kas brolių už rublių Sibiran parduoda,
Kas givent lietuviui Lietuvoj neduoda.

Daug ten parašyta, daug eilių sudėta,
Apie mūsų žemę gražią, numylėtą.

Skambins Laisvės Varpas amžiais vaikams mū-
Kiek mes iškentėjom nuo vagių ir rusų. (sų,

Jei kartais krūtinę man skausmai suspaudžia,
"Kovos keliu žengiant" dainužę man audžia,

Aš ją sau piūniuojų taip tyliai tyliai,
Kad jos neišgirstų raudoni vilkai.

Bet vistiek giružė pagauna jos aidą
Ir rieda dainužė per jos žalią veidą,

O vėjelis neša ten, kur sesė liūdi,
Kur būriai didvyrių už Tėvynę budī!

ČIA KAINAI ŽALIUOJA

Čia kainai žaliuoja, amžius pragyvenę,
Ir kasmet lankoje žydi ramunėlė,
O lengvutės bangos taip tyliai sruvena,
Kol tiktai Dabysa bėgs į Nemunėlį.

Daug pilių čia buvo, daug nagrinzdo žemėn,
Tik didingas vardas iki šiol išliko,
Garsūs padavimai mums senovę mena,
Tik dar niekad, niekad ji nematė šito.

Niekad netikėjo, niekad nedūnojo,
Kad garsingų bočių ainiai to salauks,
O karų pašvaistės, dingę toluoje,
Per vargelių kraštą dainomis nuplauks.

Niekada Dabysa tiek neplovė kraujo,
O lavonų šitiek - bangos net pašiuro.
Kur tas Nemunėlis, tegul jis skalauja,
Kadeninės naktys žvaigždėmis sužiuro.

Pasakyt ji gali, kaip mes laisvę mylim,
Kas į kovą veda, - tai širdis pati,
Tik tada nurimstam, tik tada nutylam,
Kai širdies nejaučiam, žemė perarti.

Laisvės mes neturim, nesigailim nieko;
Brangūs mums kapeliai usnėmis apžėlę,
Didvyrius minėsim, neužmiršim niekad,
Kol tiktai Dabysa bėgs į Nemunėlį.

SUGRIŠ PAVASARIS

Sugriš pavasaris auksinis,
Žydės žibutės krūmynuos.
Sugriš, sugriš jis į Tėvynę,
Kartu su paukščiais užgiedos.

Išneš ledus srauni Dubysa,
Senasis Nemunas sajus,
Meris, užliejus slėnį visą,
Muneš sutrūkusius varžtus.

Ir juoksis gamta sužaliavus,
Sulaukus auštant šventą ryto,
Kai vyrai, dalgėm suvaliavę,
Išeis laukan, rasoms nukritus.

Kartu ir laimė atkeliavus
Į brangią žemę tėviškėlės,
Ir, kai laisvi rytai išauš,
Dainuosim laisvės dainą vėlei.

Dainuosim dainą legalinę,
Kad žiaurūs metai nebegriš,
Kad laisvės medis iškeruojęs
Jau antru kartą henavys.

N A K T I S

Tyla. Naktis. Tiktai padangė
Išmarginta žvaigždžių vainikais,
Tėvelis mendo neišnykęs
Beseggti mas ir žemę brangią.

Kažkur lakštingala nusuokė,
Dainos aidai pasklido girioj,
Neveltai ją poetai gyrė,
Dainos prasmės nebesuvoke.

Akių dabar nebeužmerksi;
Klausais, ar dar koks giesmininkas,
Po dienos triūso nesulinkęs,
Sušvilps, kad imtų noras verkti.

Matai, kaip čia samanose,
Sventieji Jono vabalėliai,
Naktiniam darbui atsikėlę,
Darbuojasi, lyg namuose.

Kitoje pusėje, toliau,
Palinkę du žiedai purienos,
Abu gelsvučiai, lyg kad vienas,
Vis šnabždasi kas kart tyliau.

O kas gi ten? Ar tik ne beržas
Vaitoja, verkia, lyg dejuoja...
Kaip, jis. Tai jo dalis sunkioji
Mus jėgas vystančias palaužus.

Dejuoja, verkia, nes kančios
Praslinko daugel, daugel metų,
Kai žiaurūs budeliai iš reto
Vis genį šaką po šakos.

-Bet išlaikysiu, -kalba sau-
Ne tiek kentėta ir skausmause,
Storom grandinēm apsijuosęs,
Per šimtmečius nepailsau.

TĖVYNE MANO

Tėvyne mano, sese šviesiaplauke,
Kentėjus, vargus daugel metų,
Vergovės baisumą supratus,
Tu laisvės lauki, lauki, lauki.

Tā ilgēsi ir taos skausmas
Iaudei sesēs kilimēlin,
Met pakeliū rūpintojēlis
Vis verkia, žvelgdams ī laukus.

Jam nuo vergovēs galvā skauda,
Jis laisvēs laukia ilgēsingai,
Kai rytmečiai rasa sažvilga,
Tyg pasigirsta tyli rauda.

Jam padēda dejuot tuomet
Laukai, arimai, kloniai, upēs
ir sena motina sukļaspus
Po juo dejuoja jau daug met.

Nelinksmai gieda vyturys.
Kaip gi giedos, jei tiek sūmū,
Laikē rūščiujū sūtemū
Lingo... ir nieks jū nematys.

Tik diena iš dienos daugiau
Latyt parkļupusiu senučiu,
Palieģusiu ir beveikaciu,
Beprašančiu sūnūms dangaus.

L I E T U V A I

Daug pavasariju tu, Lietava,
Matei jau baltu, žydinčiu.
Siandienā tu tokia liūdna,
Prislēģta švininiu minčiu.

Tau brangūs vaikai tēmiami,
O sodžiai - vieni pelenai.
Tik vējai paliko laisvi,
Nepaverģtus juos tik matai.

Muo ažių kalba mylimoji
Paminta, lyg lapas nukritęs,
Lyg vargšas benamis klajoja,
Besutės darželis nuvytęs.

Paukšteliui rytais, vakarais
Tau himnus ramybės aukoja,
Bet tu nerami vis dairais,
Kai vieškeliais gaujos žygiuoja.

Ir verki suklupus arimaos,
Kai guli ant gatvės sūnus,
Kaip obelis, galva pražilus,
Daugiau dar paženkia pečius.*

T Ė V Y K B I

Las bus rytoj su tavim,
Ką atneš išauštančios dienos?
Gal gyvenimą tavo užtvenks
Juodžiausios kalėjimo sienos.

Muskriausta, pavargusi mano akyse,
Tiek daugel kančių iškentėjus,
Ar savo skausmas išlaikysi,
Baisvės laikų išbadėjus.

Kar tavo geriausieji sūnūs,
Dukrėlės, darželiai užžėlę?
Jie toli, neprišauki nūnai,
Jie palaidoti Sibiro smėly.

O dar yra sūnų, kurie eina
Baisvės gaudu nešini,
Kur traukia lietuvišką dainą
Ir spiaudo plienu, ugnimi.

Lyg išmirusias, taščios sodybos,
O tylą sunkesnė už plieną,
Varnalėša ant kelio išdygus
Ir pūvančios, griūvančios sienos.

Miškus ir žmones išnaikino,
Vien dykamos, taigos paliko,
Jam vardo pasaulis nežino,
Nebuvo didesnio plėšiko.

Sirdis dega ugnim,
Priešai kerštu liepsnoja.
Kas bus rytoj su tavim,
Kas bus, o Tėvyne brangioji?

SENOVĖS KARŽIGIO SKUNDAS

Štai brangi žemelė gintosios Tėvynės,
Kur prieš penkias amžius kovojoau, gyvėnau.
Nuo rusų, totorių, nuo lenkų ją gynęs,
Nuo plėšrus kryžuočio žalgiry žuvau.

Čia pėda kiekviena aplaistyta krauju,
Čia tūkstančiai žuvo narsiausių sūnų.
Šią naktį atbudęs pas tave keliauju
Ir ką, o brangioji Tėvyne, randu?

Žiaurus bolševizmas tau drąsko krūtinę,
Atplėšia vaikus nuo motulės savos.
Griovėsiuos neskamba daina vakarinė,
Tik šermenis graudžius tau vėjai giedos.

Parūpo plėšikui laukai tie derlingi,
Girios šimtametės, kur ošia ramiai.
Per ankti prikėlėt, o dievai galingi,
Nemielį šiandien man Tėvynės laukai.

Perkūne, perkūne, siųsk ugnį galingą
Ir amžiams natrenki priešą Lietuvai.
Lengviau atsidustų krūtinė skausminga,
Aš grįščiau laimingas pas brolius kovos.

L I E T U V A

Lietuva,
Koks brangus žodis tu esi,
Tave minia dienoj, nakty.
Ar varge būsiu, ar skausmauos,
Tu mane guosi visados,
Tavimi vilsiuosi tada,
Sventoji Lietuva.

E-PARTIZANŲ
albūnas

Lietuva,
tu minima ir ten, rytuos,
Kur sniegas, pūgos vien laukuos,
Kur išvežtas trentinis kenčia,
Kur nėra poilsio, nė šventės.
Jis šventę įamžia tik tada,
kai mini:
Sventoji Lietuva.

Lietuva,
Brangi ir ten, miškuos žaliuos,
Kur penkerias metus varguos
Prabuę sūnūs dar gyvuoja.
Ar žygyje, ar kovoje,
Ar liūdesyje, ar džiaugsme
Jie mini:
Sventoji Lietuva.

Lietuva,
Paguodos žodžiu palikai
ir tiems, kur tikis, kad laikai
Prašvis ir grįš sūnūs namolei,
kad nereiks kęsti, kaip lig šiolei,
kad vėl galinga ir tvirta
Bus
Sventoji Lietuva.

E-PARTIZANŲ archyvas

SARGYBOJE

Samigo draugai,
Tik Tu vienas likai
Budėti už laisvę šalies.
Aplinkai naktis,
Kažkur staigia žvėris,
Jo balsas klaikiai nuaidės.

Ir tyliai eini,
O širdyje meldi,
Ankščiau siaus kad saugotų šalį,
Kad priešų žiaurių,
Lyg tigrų alkamų,
Jausmai vėl atbūstų užsalaę.

Bet kas girdis tenai? -
Tar būt, kokia vilkai.
Ne. Tai kraugerių gaujos žygioja.
Tu grįšti ramus,
Budini draugis
Ir pirmas prieš budelius stoji.

Ir buvo kova,
Tau nasviro galva,
Bet priešų Tu daug nugalėjai.
Už laisvę laukų
Ir gintųjų namų
Gyvybę Tu savo padėjai.

Nemiega draugai,
Tik Tu vienas likai
Miegoti už laisvę šalies.
Ilsėkis ramiai,
Pareigą atlikai,
Tavo vardas per amžius skambės. 13

ŽUVUSIAM ŽALČIUI

Tikruoja keliu, o sūnau, žygiavai
Ir laisvę jaunutei Tėvynei nešei.
Tikėjai: gyvensim laimingi visi,
Musviro galva ir jaunystė drąsi.
Tik močia ir sesė prie kapo nakčia,
Atėjusios šave lankyti paslapčia
Byloja, kad laisvė ir laimė gyva,
Iš lūpų jų veržias karščiausią malda.
Jos meldžias be trūkio ir pailsio:
-Sateik, Jam, Viešpatie, amžiną atilsį.

Karta ir aš verkiu su sese, mama
Ir šaukiu: -Baisiosios vergovės gana.
Gana jau sudėta Tėvynei aukų,
Nebėra kuo džiaugtis - gyvenam nejauku.
Prigėrusi kraujo žemelė šventą,
#aplukus lavonais Babysa, Vėnta
vien šaukiasi keršto giliausiu balsu,
To keršto, jaučia, kad šaukiesi ir Tu.
Atkeršysim, prižadau. Gi šiandien tiktai
Sateik Jam, Viešpatie, amžiną atilsį.

UŽ ŽALIO ŠILO

Už žalio šilo, už miškų,
Ten brolių dazgel užmaštų.
Ir aš ten sužeistas buvau,
Gaila, kad jaunas pražuvau.

Jaunystėj žūti tai skaudu,
Bet už Tėvynę - nebaisu.
Už brangų kraštą Lietuvos
Negaila gyvybės savos.

O kai pavasaris ateis,
Laukų gėlelės išsiskleis,
Tik mano akys nematys
Ir nebeplaks mano širdis.

O kai pavasaris atbas,
Lanęš pasaulij nebebas,
Tenai, bažnytkaimio laukuos,
Kamiai ilsėsiuos sau kapuos.

Tu mano kapą aplankyk,
Rožėm, lelijom apsodink,
Tik gailių ašarų neliek,
Nes neprikelsi jau vistiek.

Ir te gyvuoja Lietuva,
Visados linksmą ir laisvą.
Aš ten ilsėsiuos kapuose,
Nepajausiam žemiškų skausmų.

ŽIEMOS NAKTIS

Vieną šaltą žiemos naktelę,
Vėjelis pūtė taip tyliai,
Kengės kelionėn partizanai,-
Drąsieji mūsų sakalai.

Mėnulis švelniai glostė žemę,
Savo lengvučiais spinduliais,
Tartum norėdamas sugrąžinti
Brolius, važiuojančius keliais.

Važiavo linksmi nasiteikę,
Jų nebaugino ateitis,
Nė vieno širdis nesuprato,
Kad priekyį laukia jų mirtis.

Jie vos sodybą privažiavo,
Pasklido šūviai nuo namų,
Suprato mūsų partizanai,
Kad jie pakliuvo tarp priešų.

Aplink kukkosvaidžiai kvatojo
Ir sklido aidas po laukus.
Bėgiojo, slėpės partizanai,
Ak, tas likimas koks baisus.

Stai, krenta jaunas partizanas
Ant žemės, sniegu apklotos,
Jaunas veidelis mėlynuoja
Nuo žiaurių buėdėlių rankos.

Falikęs vargstant motinėle,
Namėlių vietoj pelenas,
Kovoj už laisvę Tėviškėlėn
Sutiko mirtį ir kapus.

Kai sužinos sena motulė,
Jai akys ašarom paplūs,
Kad, gindams gimtąją žemėlė,
Žuvo jos mylimas sūnas.

ŽUVUSIAM TIGROI

Kaip putinas raudonas,
Kaip rožės vidury,
Filkas akis užmerkei,
Užgesė žibury.

Ant gatvės pamestas guli,
Aplink kraujų klanai,
Už laisvę, mielas broli,
Kovoje Tu žuvai.

Sakuoja vėjas plankus,
Ne motinos ranka,
Bučiuoja saulė veidą,
Tarytum mylima.

Pilkas akis užmerkei,
Nemačiusias ausros,
Tu laisvės nesulaaksi
Jau niekad, niekašos.

Nebesuras, kur kapas
Nei tėvas, nei mama.
Jo neapsės gėlynašs
Mergaitė mylima.

Leagvas pietų vėjelis
Tik snėli ten žarstys,
Balinkęs baltas beržas
Tau pasaką sakys.

LIETUVOS ŽODIS archyvas

Ko palinko lieknospušys
Ošiančios ramiai?
Ko natilo sesių dainos,
Skambančios liūdnai?

Ten, kur stovi aukšti murai,
Juodi kaminai,
Mylimasis už Tėvynę
Žuvo amžinai.

Ten pražuvo jo jaunystė
Skaisti, nekalta.
Ož ištartą vieną žodį
Žūsta Lietuva.

Kai auksinės javų varpos
Lenkiasį žemyn,
Bernužėlių surakintą
Varo karcerin.

Diūdnas veidas jo sutinęs
Nuo smūgių baisių.
Lūpos šnabžda: -Tėviškėle,
Dėl tavęs kenčia.

Neateis prie kapo močia,
Žvakės neuždegs,
Mė sėsutė geltonkasė
Kūty nepasės.

NAKTIES KOVA

Raniai pušynas ošia,
Tamsi naktis aplink,
Tiktai giesmė lakštutės
Per slėnį slenk.

Tik staiga pasigirao
Sūviai iš miško gelmių,
Tai užklupti žaliukai
Ginasi nuo priešų.

Aplinkai rūkas sklaidos,
Jau netoli diena,
Diūdnai giružė ošia,-
Šianakt buvo kova.

Visi narsiai kovojo,
Tik vienas parkrito,
Mes širdį kulka pervėrė
Stribo nematyto.

107
Neateis apraudoti
Lotalé jo sena,
Nes pagrobé jo kūnā
Žiauri niekšo ranka.

Pagrobē jį nuvežē
Jie kažkar toli,
O kur jį palaidojo,
Vien Dievas težino.

KAD PAŽADINT GALĖTŲ

Užmigusi amžiams ką pažadint galėtų
Ir iš naujo įkvėpti gyvybę,
Kurią žiaurus jam priešas nuskynė,
Kas tą paslaptį giliai suprasti mokėtų?

Ir nekartą man sielvartas ávasia pagauša,
Kad neprasielka kerpėtas kapas,
Ar nukritęs ant jo gelsvas lapas,
Negrąžina kad niekas jaunystę jo jauną.

Užmigusi amžiams kad prikelti galėtų,
Apie bėgių apsakytų jis šalį,
Bet juk niekas prikelti negali,
O kažin ir ar grįžti pas mus benorėtų.

P A R T I Z A N A M S

Tebūnie laimingi jūs žygių takai,
 Garbė jums, galiūnai, mūsų ažuolai,
 Tik jūsų krūtinę trispalvė dar puošia,
 Tik jums dar giružė lietuviška ošia.

Jūs pinate laisvei gražiausią vainiką,
 Be baimės kapojat nagus bolševiko,
 Ir žemė senutė visai nedėjuoja,
 Kur Vytį lietuvis su savim nešioja.

Ten lūžta tie iltys plėšiko raudono,
 Kai jį jūsų kardas paguldo ant šono,
 Lietuvis ten gali gyventi vadiu,
 Nes nukirstos iltys nekanda daugiau.

Mažytis lopšelys saugiega ramiai,
 Juk jį nelegasdin' raudoni vilkai,
 Klojime durtuvais nebaudė šiaudų,
 Ir klėtyj - gruode nežarsto grūdų.

Neieško kažkot tai po lova, spintoje,
 Neskaito, ką "baožės" parašė knygoje,
 Negali susekti, bažnyčion kas eina,
 Kas traukiapo kaimus lietuvišką dainą.

Kas melžias prie kapo Tėvynės sūnaus,
 Kas klūpo po kryžium, maldaudams dangaus,
 Kad laisvę gražintų, nuimtų vvergiją,
 Kad vėl ramī būtų suvargus žmonija.

Išgelbėk, Marija, paniekintą Lietuvą,
Sustiprink jėgas mūsų brolių išvežtų,
Suteik stiprybės ir vilties kovoje,
Išgirsi meldimą kovoj mirštančių.

Daug žūsta kalėjimuos žodžio ištroškę,
Daug miršta iš bado siaurinėj šgly,
Marija, išgirsi mūsų balsą meldimo,
Paguoski beraudančius, Ponia meili.

Pažvelki nuo sosto į verkiančią žemę,
Liek ašarų, kraujo ir sielvarto čia,
Te blaivosi debesys bailsūs aptemę,
Ir keliasi laisvei brangi Lietuva.

Palaimink, Marija, mūsų darbus ir žygius,
Te žėnėje gimsta vienybė, taika,
Te amžius kentėjus ir kraują praliejus
Gyvauoja lietuvių tauta.

RUDENĖLIS LAIMINGAS

Rauduo, žalias miškas nuliūdeš,
Nukrito gėlelių žiedai,
Po mūsų Tėvynę, po brangią
Dar siaučia plėšikai rusai.

Mes miško klajūnai jau tapę,
Netekę kantrybės išvis,
Bet laisvei tikėt nenustokim,
Pakol neužmerksim akis.

Ir gal rudenėlis laimingas,
Apmirę vosilkų žiedai,
Gal krintančios gėlės išgelbės
Ir būsim laisvi, kaip arai.

184
Graži vasarėlė praėjo,
Muvyto gėlelių žiedai,
Ne vienas akis jau užmerkė,
Jį prisilėgė šalti kapai.

Kari jau žemelė priglaudus,
Tas yra laimingas tikrai,
O mes ką salauksim, nežinom:
Gal kančios mus laukia tiktai.

Sunki partizano dalelė -
Taip kalba jurginų žiedai,
Gal jiems jau gyvent namibodo,
Gal juos jau vilioja kapai.

Ir mūsų kapai neviliotų,
Kad taptų šalelė laisva,
Kad laisvės sparnais suplasnotų
Kentėjus ir verkus tauta.

SAKYK MAN, SENAS UOSI

Sakyk man, senas uosi,
Ir tu, jaunasai kieve,
Siandieną kuo paguosi
Tą liūdną kraštą savo.

Dėl ko tiek liūdi kryžiai
Laukuos ir pakeliais,
Ko broliai nesugrižta
Dainuot čia vakarais.

Kas liūdesį įpynė
Į drobį juostų raštą,
Dėl ko mieloj Tėvynėj
Siandien toks liūdnas kraštas.

185

Pravirko senas uosis
Ir jam atsakė klevas:
-Vaduokitės, lietuviai,
Iš priespaudos, nevalios.

JIS KERŠTO TROKŠTA

Apleidę gimtąjį kaimą,
Išėjo vyti naožmų svetį,
Išėjo broliai septyni
Su šautavais per petį.

Už išvežtus tėvus,
Pralieta brolių kraują,
Už sudegintas sodybas
Sirdys keršto reikalauja.

Tėvynės girios ir laukai
Kovos dvasia jiems šviečia,
Kraują pasrūvus Lietuva
Į keršto žygi kviečia.

Jie duonos kąsnio paskutinio
Iš burnos išplėšt neduos,
Ir sesių kraičių pilnas skrynias
Nuo barliokų jie atvadaus.

Viršum juodų stogų
Kraują mėnulis raudo,
Būrys iš septynių draugų
Tuoj užmokės už skriaudas.

Ir sudrebėjo nakties tamsa,
Mirties šauksmu suklikus,
Plieno smogianti kraša
Nakrito ant galvų plėšikų.

186

Bet griēp ju tiktai šeši,
Mēnuo sidabrā pylē,
Jū širdys kerštu degē,
Už broļi meldēs tyliai.

ČIA MUSŲ ŽEMĖ

Kas pakeltig gali klastą raudonųjų
Ar pagydyt žaizdą mirtiną šalies?
Jeigu tau negaila laukų nasiaubtųjų,
Vertas tu esi tik niekšingos mirties.

Amžiais juk lietuviai kovės dėl Tėvynės
Ir šiandien kovoja Lietuvos vaikai,
Kad priešas netremtų brangiosios sostinės,
Kad amžiams pražūtų raudoni vilkai.

Juk čia mūsų žemė. Čia Vytantas gynė
Šalį nuo kryžuočių, nuo lenkų, rusų,
Jis Lietuvos garbę plačiai išgarsino
Ir pagirdė žirgą prie jūrų Juodų.

Rudens numarintas nedelis atbunda,
Pavāsaris vėl kai sugrižta gražus,
Kai melsvuos skliantuose perkūnai sudunda,
Kai trokštancia žemę pagirdo lietus.

Kelsim iš vergijos juk ir mesdar kartą,
Bandžiaavą paminsim ir būsim laisvi,
Galėsime vėl grįžti prie palikto arklo
Ramybės, ne keršto, tiktai trokšdami.

KIENO ŽINGSNIAI

Kas pabels tamsią naktį į langą,
Kieno žingsniai pavargę išlamins?
Gal vaiduokliai nakties jau sukilo,
O gal vėjas šalto rudens.

Gal dvasios, kur naktimis nerimsta,
Pakaruokliams ramybė nemielia,-
Ne dvasios naktimis nerimsta,
Tai žmonės, su širdimi ir siela.

Kas išvarė jus į vidurnakčio kelią,
Kas uždėjo tą našatą plieninę,
Ar ne žydinčios žemės šaukimas,
Ar ne meilė brangiajai Tėvynei.

Ir regia jus puikiais siluetais,
O jaunystė nukaitas veiduos,
Kai graži ir miela toji žemė,
Juk krauju ir mirtim ją vadauos.

Pasilieka draugai ir mergelė,
Ir meilė jaunystės ugninė,
Aš matau jus išniekintus gatvėj,
Su kruvina žalzda krūtinėj.

NARSIEMS PARTIZANAMS

Pirmyn, narsieji partizanai,
Už brangią žemę mūsų tautos,
Daužykit priešus, kaip perkūnai,
Niekas kelio jums nediris pastot.

Pirmyn, su gunkla mylimuoju,
Su karžygio dvasia širdy.
Jūs būkit karžygiai kovoje,
Granatų, kulkų sakūry.

Į priekį trispalvę iškėlę,
Te mažius ji pas mus plazdės,
Kovon prieš slibinus raudonas,
Dėl mūsų laisvės ir garbės.

SUGRĮŠIU

Ašarom akyse ir liūdesiu veide
Paskutinį kartą pasakei sudie,
Palinkėjai laimės tėviškėn sugrįžti,
Pažadėjai laukti grįžtančio kasdien.

Grižti pažadėjai, jei tai leistų Dievas,
Grižti, nes tikiausi, kad myli mane.
Vakarais kai meldžia visuomet kartoju:
-Grišiu, mano miela, grįšiu pas tave.

Neparnešiu grįždais tau brangių karolių,
Neparnešiu adkso nė brangių šilkų,
Jų, žinau, nelauki, tik išvien meldiesi,
Kad greičiau sugrįščiau-tau vienai ilgu.

Tau parnešiu, brangi, dovaną džiaugiausią,
Kurios, žinau, trokštata ir visi, ir tu.
Dovanų parnešiu laisvę, laisvę brangią,
Tuomet ir tu džiaugsies su visais kartu.

Tuomet tikras džiaugsmas sužydės Tėvynėj,
Džiaugsimės ir mada jau abu kartu,
Tuomet pasakysiu: "Tave, brangi, myliu",
Kada nematysiu ašarų karėlių.

Neraudok, mažyte, ir tik vien telauki,
Veikiai, grįšiu veikiai pas tave tenai,
Kur Dubysa tyliai į krantas šnarena,
Kur taip ilgu laukti likusiai vienai.

PASAKYK, DUBYSA

Pasakyk, Dubysa, motinėle apių,
Ko taip susimąšcius, ko tokia liūdna,
Ko palinkęs beržas tavo slėnyj supas,
Besiskųsdams savo - vargdienio dalia.

Pasakyk, ko sesė vakarais daržely
Nedainuoja dainą taip, kaip kitados,
Ko daugiau palinko pakely smūtkelis,
Nebečiulba paukščiai tavo krūmynuos.

Pasakyk, ko močia rauda vis parymus,
Ant seklyčios lango, žiūr be paliovos,
Kodėl neišeina brolis į arimą
Arti ir vis versti vagą po vagos.

Tyli tu, bežadė, lyg uolų granitas,
Neišklepsi žodžio, nesakysi ta,
Tu sena, pavargas, lyg gėlėn navytas,
Tik dejuoji, liūdi su visais kartu.

Atsibask, Dubysa, matos rytas aušta,
Kelkis su pirmaisiais, pasidžiiauki juo,
Tuomet tik krūtinėj sumažės tau skausmas,
Tuomet palengvės tavo sunki dalia.

NEVERKIŲ, SESE

Neverki, sese, savo brolių,
Mors jų lūpas mirtis palies,
Jei jis tau neparnės karolių
Iš juodo Sibiro šalies.

Iš tos šalies, kur vysta gėlės,
Kur niekad neskamba daina,
Kur ašaras, kančias sugėrus
Vaitoja žemė alkana.

296
Negriši, brangus broleli,
Tėvynė vis minės tave,
Negriši, nors šalelė
Bus laisva.

Sesutę meiliai pabušiuves
Ir suraminęs palikai,
Mums laisvę iškovot žadėjai,
Per anksti mirtį sutikai.

Verkia čiobrelis ir ramonė,
Aidas kartojas pašiliais,
Sugavę būdeliai žiaurieji,
Sugrišti tėviškėn neleis.

Tave išvežę jie kankino,
Kankino, Dieve o brangus,
Raudonom rožėm keliai žydė,
Ir žvaigždėmis puošias dangus.

Navyto gelės jau daržely,
Gelėvi navyto jazminai,
Tave, kovojantį už laisvę,
Tave minėsime amžinai.

NERAUDOKI, MOTINĖLE

Neraudoki, motinėle,
Nevaitoki, jei sūnus
Gindams laisvę tėviškėlės
Rastų mirtį ir kapus.

Tu nelaužyki sau rankų,
Tik maldoje vakarais,
Pasimelsk, už tuos kur laisvę
Neša karžygių keliais.

291
Nukenkinta, užkamuota,
Gilio rautšlės veiduose,
Bet žinau, vis tebemyli
Tėviškėlę ir mane.

Neraudok, brangi mamyte,
-aukta laisvė jau arti,
Laimins Dievas mūsų žygius,
Vieni žūsim - liks kiti.

P R I S I M E N A

Prisimena man dienos kūdikystės,
Taip šviesios, taip malonios, taip nekaltos,
Prisimena žalia kalėdinė eglutė
Ir uždegtas linine drobe kūčių stalas
/baltas.

O Dievo, kaip gi linkma buvo ten:
Tėvelis laužydavo baltą Dievo duoną,
Dalindavo visam mažųjų būriui,
Galvodavau tada, kad vaisės sitos būt kasėk
/dien.

Ir ko negavo tam didžiajam baliui;
Uogušių, grybų, riestainėlių įmantriausių,
Ryrago, iškeptų žuvų, šliažakų
Ir sriabos, kurią vadindavome "ausys".

Kuomet pavalgę iki soties
Sukildavom dėkoti Visagaliui,
Motulė man, nemokančiam žegnotis
Padėdavo pakelt rankutę lig kaktelės.

.....
Bet tai paliko lyg sapnai,
Lyg pasaka iš šimtmečio senelio,
Nebėra tų visų, kur kartu džiaugės,
Kita linkme pasuko jųjų kelias.

Tēvelī senā Sibirān išvarē,
Sesutēs jau daug met kalējimo rūsiuos,
Tēip. Dingo, dingo laimē kūdikystēs
Nerūpeštingos, laimingos, šviesios.

DAUG SKAUDU Ī ŠIRDĪ

Lijo ir prilijo daug skāumo Ī širdī
Vasaros gegužēs tylīais vakarais,
O tenai užaugēs, gal iš nuobodumo
Biūdesys Ī širdī veržēsī giliai.

Ak, atmink tā laikā, kai pas tave ējau,
Kukavo gegutē tylīais vakarais,
Tada mano širdis vien tave mylējo,
Bet aš netikējau, kad meilē praeis.

Metikai tu brolio, mylimo bernelīo,
Vien širdēlē skauda, lietavaite, tau.
Verkē, gailīai verkē daržely rūtelēs
Ir tu vienīsa tuonet palikai.

Ir atējo laikas, kad likimas skyrē,
Tave, mergužēle, turējau palikt,
Reikia iškeliauti Ī miškus žaliaosias
Ir jaunystēs dienas tenai palydēt.

Nutilo vējeliu pasaku klausytis
Partizano kapas, ažiolas puikus,
Ziedas melēvo lino puošē vainikēlī,
Raudojō likimas lietavio sunkus.

Man supylē kapā po lieknais berželiais,
Gulia aš be karsto žemelēj jaudoj,
Ir žiaurus likimas manēs negailējo,
Tavo žyarios akys daugiau nevilios.

Jauna sesė ant grėblio parymas,
 Dobilėliai taip kvepia lankoj,
 Laisvės ilgėsio dainą dainuoja,
 Kai žygiuoja lietuviai kovon.

Jos darželyje rūtos žaliauja,
 Prie upelio lakštutė tyliai
 Laisvės ilgėsio dainą dainuoja,
 Partizanus ramina drąsiai.

Jie kšėjo Tėvynei parnešti
 Laisvę brangią, kaip žiedas lankoj,
 Kad galėtų vėl tūtos žaliuoti,
 Kad daina vėl skambėtų laisva.

Bet mes tikime ateitį vėnią,
 Greit nubils ir patrankų aidai,
 Ir baltutė ramunė prie kelio
 Tau žydės ir šypsosis laisvai.

SODIE, BROLIAI IR SESUTĖS

Sadie, broliai ir sesutės,
 Ir jums, mieli draugai,
 Aš eisia į žalią girią,
 Priglausia galvą aš tenai.

Žalia eglutė plačiašakė
 Priglaus, kaip mama namuose,
 Ir saugos ji mane nuo priešų,
 Paslėpus savo šakose.

Drąsiai kovojo už Tėvynę,
 Už savo mylimas draugas.
 Kulka pervėrė jo krūtinę,
 Skiriasi nuo savo draugų.

Paguldė mane ant rinkelės,
NKVD šaukė valio,
Nepažins manęs motinėle, -
Ant mano veido daug kraują.

Keleliu ėjo mergužėlė,
Taip nusiminas irž liūdna,
Nebesiglaus prie jo krūtinės,
Nes iš jo meilė išplėšta.

VAKARAS VĖLYVAS

Tai buvo vakaras vėlyvas,
Laukuose snaudė tamsa,
Į žalią, vienišą sodybą,
lyg vorai, slinko NKVD.

Kraujo istroškę akys žvilga,
Jų lūpose skamba keiksmai,
Jie Stalino idėją vykdo,
išaklėti budelio vaikai.

Mamos motalę seną rado,
Sūnelis žuvęs prieš netus,
O tėvas, sodybą apleidęs,
išėjo gint žalias laukus.

Įtūžę priešai smarkiai siuto,
išškojo tėvo ir sūnaus,
Motalę stumdė, buožėm mašė,
Kol ji suklupo prie kryžiaus.

Tylą išardė skardus šūvis,
Atodūsis senos močiutės,
Patenkinti auka nekalta
Paliko budeliai pirktę.

MOTINAI

Motulė prie lopšelio
Budėjo per naktis,
Jos meilę prie vaikelio
Niekas neišsekys.

Atėjo bolševikai,
Išvarė iš namų
Sūnelį, kur augino
Ir vargo daug naktų.

Ir išvežė jį toli
Į Azijos gelmes,
Kur staugia stepių vėjai
Ir niekas nesuras.

Ir veltai motinėle
Suklypsai raudo,
Kas laisvę gindams žuvo,
Negrįš tas niekadoms.

SKAIDU

Kažin ar grįšiu aš pas tėvę,
Prašydus vasaros žiedams,
O gal likimas išbrauks mane,
Bebrėkštant laisvės spinduliams.

Padangių vieškeliais plačiaisiais
Sugrižę paukščiai suks lizdus,
Tik man ereliui žaliųjų girių
Sugrižt pas ką kažin ar bus.

Klajosiu, lyg pašautas paukštis,
Be gimto lizdo ir namų,
Ir kelio laisvėn vis ieškosiu,
O rasiu jį - tvirtai tikia.

NELAIK MANĖS PRIE KELIO

Tu nelauk manęs prie kelio,
Aš negrįšiu, tu žinai,
Juk supranti, kokią man dalią
Dainuoja plieno grandiniai.

Čia sienos krauju išrašytos
Tik vargo pasakom gaudžiom,
Taigi, nelauk manęs kas rytas
Ir resiprauski ašarom.

Tos ašaros - niekai ant žemės,
Kai krinta kraujas iš žaizdų,
Kada prašvis dangus aptemęs,
Nebeis gal mūsų jau visų.

Negrįš pavasaris pasm mane,
O jei ir grįš, manęs nebūs,
Už vėtrą mes jaunytėj žūsime,
Už vėtroj skambančias dainas.

SAMUŠKIM BAKALUS

Samuškim bakalus, draugai,
Gyvansim juk mes neilgai,
Siandieną čia dainuojam mes,
O ryt gal ant gatvės pames.

Mergaite, duok lūpas greičiau,
Aš saldų bučkį siūsiu tau,
Bučiuosiu lūpas ir akis
Ir liks tau amžiams atmintis.

Samuškim bakalus, draugai,
Čeka aplink siaučia, kaip vilkai,
Ir būvis, vienas, du ar trys,
Lavonas kris kaip pagalys.

Išgerkim, išgerkim alaus,
Gal daugiau pas mus jis neplauks,
Ir jo puta jau negaivins,
Kai varnai akis drąskys.

Būduškim, broliai, bakalas,
Nes vakaras arti tamsus,
Gal paskutinį bučkį tau,
Mergaite, tau sudie sakau.

Pakelkim bakalus aukštyn,
Nes laisvės rytas jau arti,
Kurie išliksime gyvi,
Plauks mums alatis upėmis.

ŽYGIO DAINA

Nerimstantis smuikas pravirksta tan-
ir nuskamba žygio daina. /soje
O tu nežinojai ir tu nežinosi,
Ko verkia motulė sena.

Žaliajame kaimė užaugo trys sūnūs,
Trys sūnūs - tvirti ažuolai,
Išėjo jie ginti Tėvynę nuo rusų,
Kovojo ir gynė narsiai.

Vienlangėj trobelėj vien sukas rate-
ir atgarsiu skamba malda. /lis
Neverk, motinėle, prie klevo vartelių,
Trys sūnūs negriš niekada.

Vagon išvagotas jos veidas nerimsta,
Veltai ta tik laimę turi.
Viens žuvo Surviljėsky, antras Širvin-
o trečias žaliau pamišky. /taos,

LAIĻVĒS NETEKUS

Sušvilpē rūsčiai laukiniai vējai
Ir sniego pūgos siuto aukštai,
Liūdņai ažtraukē dainā vežējas
Ir ažniūniavo kažkā liūdņai.

Sarpūs ristieji, keliā pažinē,
Staciāi į šiaurē neša mane,
Liki tu sveika, brangi gintine,
Tarp žalių medzių žalian sode.

Mane dabojē, lyg koks erelis,
Lūpas sučiāpēs gudas nūožņas,
Toli girdētis smagā varpelis,
Lyg laidotavių ženklas bāisus.

Rankos sakaltos, ginklo netekēs,
Liūdņai priteno man žvilgsys,
Ir tu jaunyste, zausvesnā veidā,
Jau tave Sibir's greit ažgesys.

Sudie per amžius, senā bakūže,
Balsas gegutēs vyšņių sode,
Ir tu, mergele, mano jaunoji,
Jau nematysia tavēs, oi ne...

Fanciāi jau krinta, leiskit prie gink-
Leiskit į kovā dar kartā stot./lo,
Brangiā laisvužē, tēvelių garbē
Aš pamokysiu, kaip reik saugot.

KALĒDOS

Kalēdos, Kalēdos - saskamba varpai,
Per zeme keliauja naujiena,
Pradžīugins žinia ta mirtingā ne viena,
Ir džiaugsis tikrieji vaikai.

Pasieks ji ir jus, kankiniai ištremtieji,
Nes aidas galingai plėtojas,
Paminsite spaudžiančius vargas po kojų,
Pakelsite galvas pirmieji.

Nevalgysit kūčių jankatėj šeimoj,
Nelaušit baltutės plotkelės,
Nebursite laimės, kur suks jūsų kelias,
Paskendę bekraštėj minioj.

Bet grįšit, sugrįšit, tikėkim tvirtai,
Ir jau per antrąsias kalėdas,
*amiršę visus vargas, bėdas
Devalgysim kūčias laisvai.

IŠVARĖ

Mačiau aš tą sykį beržas pravirko
Palinkęs pakely,
Šai būreliu jie iš gimtinės
Buvo tremiami.

Palinkę, skausmas jų akyse,
Ir kerštys, lyg ugnis,
Gudie kartojo jiems gimtinės pašys
Ir motina, suklypusi kely.

Mačiau aš daugel jų išvarė
Dulkėtu tėviškėsx keliu.
Jie nedejavo, neverkė, bet tyliai kentė,
O kerštas brendo giliai širdyse.

305

Jie nedejavo, su daina išėjo,
Lietuviška daina suvirpino laukus,
Keršto troškimas davė valią,
Jie keršys už save ir už tėvus senus.

Muėjo jie. Muėjo ir pranyko,
Dulkėtam tėviškės kely,
Lietuviška daina, laukus suvirpinas,
Sustingo motinos širdy.

Muėjo jie, laukus užklojo tamsius,
Tik gailiai verkė tėviškės beržai mig-
Ir motina sena, skausme sustingus, /ioje
Maldos žodžius tyliai kartojo.

E-PARTIZANŲ archyvas

Kai ganta pavasariu kvėpėjo
Ir dabinos medžiai žaluma,
Tik likimas manęs negailėjo
Ir atskyrė mane nuo draugų.

Bet nuo likimo man nepasislėpti,
Nes jis nemoka gailėti ir tylėti,
Vienas jis myli, šypsos paslapčia,
Kitas smerkia vargą ir kančia.

Kai Tėvynėj žydi gražios gėlės,
Ir danguje gieda vyturiai,
Frieš akis geltonas taigų smėlis
Ir pašaitės linguoja liūdnai.

Bet nuo likimo man nepasislėpti,
Nes jis nemoka gailėti ir tylėti,
Vienas jis myli, šypsos paslapčia,
Kitas smerkia vargą ir kančia.

Prašadžiau aš jauną širdies meilę,
Nebėra man gražių jausmų.
Vien tik vargo raukšlės mano veide,
Atminimai laisvužės laikų.

Bet nuo likimo man nepasisiepti,
Nes jis nemoka gailėti ir tylėti,
Vienus jis myli, šypsos paslapčia,
Kitus smerkia vargu ir kančia.

NEKLAUSK, KO VYSTA MANO VEIDAS

Neklausk, ko vysta mano veidas
Tarp mūro sienų keturių.
Aš nematau, kaip saulė leidžias,
Negirdžiu giesmių vyturių.

Aš nematau žalių laukelėj
Valiuojant brolių prašalgių,
Negirdžiu aš lietuvių brolių,
Dainuojančių laisvų dainų.

Reikės važiuoti už Uralo,
Tremtinių brolių aplankyti,
O gal už tolimo Baikalo
Šnieguose kaulas paguldyti.

Nuo rūsčių žvilgsnių akys temsta,
Ausys apkurto nuo keiksmų.
Už tave, brangioji Tėvyne,
Ėntėt ir mirti yra smagu.

GATA VERGAUT

Gana vergaut ir kančias kęst,
Sventoji tēvu žeme,
Sviesus, skaistesnis rytas gema,
Frivalom jam jėgas pašvest.

Pakylkit, kas apsnūde dar,
Nematot laisvės švintant,
Skubėkit švento darbo intis
Ir nebe ryt, bet jau dabar.

Žinokite ir jūs, vilkai,
Niekiojusieji krašta,
Gražinsim jums vergovės našta,
Gailėsitės darą paikai.

Jūs bailūs, kaip gyvi baidai,
Todėl, kad plėbt tenokiet,
Jūs patys nieko nesuvokiat,-
Tai Dievo skirta jums baida.

Apsišarvavę lig dantų
Vien kraują tekviepuojat,
Kelias lavonais nasikloję,
Kas gyvi, - pykstate ant tų.

Išskleidę kruvinus nagus,
Naujų aukių belaukiat,
Kaip šakalai tyruose kaukiat,
Nasiaubdami naujus kraštus.

Ir negalvokit, ką tauta
Atleis jums antrą kartą,
Suspėsime visus iškart,
Ten - jūs uždirbtoji vieta.

STALČIAS KALBĖ

Stribas per miestą répliojo,
Vaikai juoka netrivojo,
Mergos sustoję žiūri,
Ant pečių "kacergą" turi.

Siaudy ryšiu apsijuosęs,
Snargliai kyšo iš pamosės,
Kreivos klumpės kreivai krypsta,
Stribai ant "banditų" pyksta.

Jei koks išgama pasakė,
Kad penkias "banditus" matė,
Soko žygiui pasirenkę,
Iš pamosės snargliai lenda.

Ir į kaimą iškeliavo,
Jostinėjo, šnipinėjo,
Stalčius, spintas lupinėjo
Ir "banditų" ieškinėjo.

Kai tik šeimainiks nemato,
Tuoį prie dešrų prisistato,
Kai pavarto dešrą riebią,
Viens po kito visi griebia.

Ten už miško, už alkanyno
Minia stribų susirinko,
Vieną šautuvą turėjo,
Miškan jie šnairai žiūrėjo.

Tuoį netrūkas mūs vyrūktai
Napila porą strībukų,
Strībai užmašti vėpsojo,
Pavogta dešra kyšojo.

Ir ateina strības kūdas,
Automatas ant pečių,
Duonos pluta įsikandęs,
-"Duože", duoki lašinių.

Vieno brička, kito ratai,
Naoga ši... penki metai,
Tai tarybinis vežimas,
Atvažiuoja komjaunimas.
Strības gulinant vežimo,
Filnos kelnės komjaunimo,
Kai jie kojas pakiluos,
Komjaunimas išlėgios.

MERGAITĖS LIETUVAITĖS

Mūs mergaitės lietuvaitės
Prie rusų kabinas,
Negarbingą vardą gauna,
Katiušos vadinas.

Paniekina josiosų garbę
Lietavos Tėgynės,
Kurios žemę rusai mindo,
Lietuvias kankina.

Jos pamato leitenantas,
Paskui juos sekioja,
Antpečiai jų popieriniai
Katiušas vilioja.

Slēnka dienas liūāesingos,
Bet jos nesaprinta,
Kol tik rusams atsibosta
Jos sa jais ir trankos.

Negalvokit, kad Tēvynēj
Visuomet bus "šiukšliņš",
Jus, Lietuvoj brēkštant laisvei,
Išvysim sa rusais.

Ā I K E L S I Š

Negalvokit jūs, ji vergē jums nebus
Ir parblokšta po jūsu kojom neužmigs,
Nenalenks ji savo žilā galvā,
Jūsu šunyciai jos žemēje nemis.

Jūs Stalino vaikai-jai nuožmās priešai,
Išplēšēt iš jos kūno sūnas ir dukras,
Krauju ir ašarom krauju patvindēt,
Iš sesių skrynių išvogēt drobes, skaras.

Kruvinom rankom jai akis išlapti norit,
Išplēšt jos širdį ir āuonos kašņį iš bur-
Met ji, kaip nuo žvėrių, nuo jūsu ginas /nos,
Ir rankų nenuleis, kol nelaimēs kovos.

Kovų āndros' ji ginē, vargo ir kovojo,
Kovos dabar, kol jūsu nematys,
Tada vers tiesiā vagā vėl artojas,
Kai jūsu lavonai raistuose kirmys.

Prieš jus ir dabar ji nesilenkia,
Ir išvešt sūnų Sibiran neduos.
Į Kiauriā kovā, kaip motina, mas šaukia
It tikėk, kaip motina, savo vaikus vaduos.

Pirmininkas su kumščia stala daug,
 Biliniai urzgia, dantimis kalena,
 Stribas automato gaidaką laažo,
 Girtas parteggas po suola stena.

Mergos į kampus sulindę klykia,
 Žiopliai po kiemą purviną braido,
 Keliatas driskių patvory mykia
 Slykščiausius žodžius laukine gaida.

Visur jiemstamsu, visur jiems juoda,
 Visur juos šmėklos kažkokios saka,
 Met ir mėgėti ramiai neduoda,
 -Tu esi vagis, - į ausį sako.

Siek tiek nutildęs valkatų būrį,
 Vadovas kviečia ramiai klausytis,
 Jis jiems pranešti šiandieną turi,
 Kaip stalinizmo reikia mokytis.

Stalins juk sako, kad žmogus buvo
 Afrikos džianglių gorilos brolis,
 Ir jo sėdynėj dar nenudžiūvo
 Protėvių ženklas - uodegos colis.

O biologija visai netokia,
 Kaip kad ją aiškin ten pas fašistus,
 Mūsų Lisenko išvest išmokė
 Atrankos būdu tik komunistus.

Už tai mūs tėvas - dėdė gorilas
 Liepė Lisenkai tarybų žmones
 Visus suverti ant Kremliaus ylos,
 Visuspaversti tik į bezdžiones.

Tada ir rūbų nereiks nešioti,
Nereikės vargti dėl duonos kąsnio,
Stalino vaikai vaikščiųios plaukuoti,
Maš uodegomis jie sau per šonus.

Juos išmokins tik žolę ėsti,
Arba nuo medžių žievę nugriaužti,
O samanomis guolį ištiesti
Ir ten per dienas ir naktis snausti.

Tada tik būsim mes komunistai -
Ir visi lygūs tarpe bezdžionių,
Dikę be darbo mūsų čekistai
Galės eit peklon karstyt šetonų.

Ten velnių velnią nuvers nuo sosto,
Sakels jų tarpe kovą be galo,
Užmuš taps velnias, ką sielas glosto
Ir jas vežnet į karštą smalą.

REFORI VĒJAI

Nenorim mes vējū vyti,
Norim pajust kraujo kvapā,
Te miega jisai ant lediniū krantū
Ne drauga, bet kraugeria tapēs.

O šiaurys kai pragysta klaikiai,
Būneša mylimas, žydinčias vasaras,
Arinta, krinta sniegulės laukuos,
Lyg sušalasiois tremtinio ašaros.

Ir vējas nuo Baltijos pūtes
Mums primena kraštā žmogėdrū,
Tas vējas nuo jūrū lengvatis,
Te atneša klyksmā žuvėdrū.

Menorim mes vėjų pietų,
Jie mums širdį išplėšė ir laikę,
Vilniaus kalnelius pripustė kapų,
Tiek metų ten daužės paklaikę.

Menorime vėjų šaltų,
Ilgai jie mus gairino, pūtė,
Menorim valdovų jokių,
Mes norim tik savo saulatės.

KUR YRA PEKLA

Kalba senas, kalba jaunas,
Kur yra pekla,
Kad gūt juodas, senas velnias
Ir smalos bačka.

Ar žinai tu, mielas broli,
Kur yra pekla? -
Ten, kur Kremliaus, raudons Stalins
Ir čekos gauja.

Ten, išskyrus tik tai žydus,
Vargsta žmonija,
Išbadėjus ir nuskurdus
Alkana minia.

Dirba, pluša po kolchozus
Per dienas, naktis,
Jei susirgęs nenuveina
Čeką pamatys.

Ir pakliuvus į tą peklą,
Tada kaulai
Poška, trata,
Ten yra pekla.

Licipierius senas Stalins,
O sribai velniai,
O dabar tu, mielas broli,
Kur pekla žinai.

Ten, kur slepias IVD,
Kur sribai - velniai,
Tenai verda kancių bakos
Visad, nuolatai.

Jeį pakliūtum, mielas broli,
Tu į jų nagus,
Kur retai kas teišaina
Pasgyvis žmogus.

Jeį į laisvę kas išaina
Išsitiktinai,
Tas virus įle nukankina
Tenai mirtinai.

Kai sugriūš tas žiaurus Kremlius,
Ir pražūš ceka,
Tada patetas tik ramsis,
Kur buvo pekla.

PAKLYDUSIAM SŪNVI

Lietuvos sūneli,
Ko tau labai stigo,
Kad, palikęs arklą,
Moveis kurpes stribo.

Ar negerai buvo
Lietuvoj gyventi,
Bėru žirgelia
Žemeleį parenti,

Kad pas atējūnas
Prieglaudos ieškojai,
Ir karta su jais
Mūs krašta teriojai.

Ar negirdi klyksmo
Mašu kūdikēliu,
Vešamu Sibiran
Samu motinēliu.

Bet širdis plieninē
To viso negirdi,
Velniņi parsidaveš,
Velniņi tu ir dirbi.

Bet ateis diena,
Staugei tu, kaip šuo,
Ir ašaras ilgal,
Ieg veljv's radno.

STRIBO UNIFORMA

Ant lietavīškos ukšros
Rusiška vatinka,
Tokia graži uniforma
Tik strībukai tinka.

Tu Lietava, tu mano, tu brangi Tēvyne,
O ta Rusija prakeikta, iēgamu gintinē.

Galvā puošia strībukai
Kepurē plušuota,
Sintakvoldē vatinkēlē,
Otelē kuprota.

Tu Lietava, tu mano, tu brangi Tēvyne,
O ta Rusija prakeikta, iēgamu gintinē.

Džiaugias mūsų strėbukas
Bateliais angliškais,
Antais kojos apvyniotos,
O klynas išariskęs.

Tu Lietuva, tu mano, tu brangi Tėvyne,
O ta Rusija prakeikta, išgamų gimtinė.

Kas tam strėbui pasidarė,
Perkūnėlis žino,
Gal atliuoso koksai varžtas,
Ar trūko sprandžina.

Tu Lietuva, tu mano, tu brangi Tėvyne,
O ta Rusija prakeikta, išgamų gimtinė.

E-PARTIZANŲ archyvas